

ЧИНОВНИШКИЯТЪ ПРОЛЕТАРИЯТЪ.

[Отъ Периодическо списание кн. XX, 1886.]

Всичко почива у насъ, всичко е въ мъртвило. Погледнете около София, и вие ще видите поля неразработени, богатства неексплоатирани, фабрики, както оная за спиртъ въ Княжево, заключени. Споходите другитъ градове, и вие ще намърите дюкяни затворени, занаяти пропаднали, търговия заспала. Всичко почива, само едно не спира. Огромни здания, издигнати съ милиони народни пари, сж събрали подъ стрѣхитъ си хиляди млади сили, и постоянно работятъ. Лѣтно врѣме въ голѣмитъ жеги тѣ наистина празнуватъ; зимѣ и пролѣтъ по нѣколко дни тѣ наистина бездѣйствуватъ; но то е само, за да сбератъ нови сили, та по-чевръсто да подкачатъ отпослѣ своята трѣскава дѣятелность. Заводи колосални, въ тѣхъ се слуша глъчъ и шумъ, когато всичко на около спи. Фабрики раскошни, тѣ прѣскаатъ стотина хиляди лева, когато всичко на около бѣднѣе. Тѣ харчатъ, тѣ шумятъ, тѣ работятъ, и всичко това, за да вадятъ — пролетарии.

Читателитъ ни сж се сѣтили, вѣрваме. Тия фабрики сж нашитѣ гимназии. Сурова материя въ видъ на хиляди млади момци всѣка година влиза въ тия заводи, за да се обработи. Това обработване не трае малко. Цѣли седемъ години — дали числото седемъ не е единъ споменъ отъ седемтъ мършави крави? — цѣли седемъ години тая сурова материя се мачка, тласка се насамъ, тласка се нататкъ, ту се блѣска и ту се глади, минува прѣзъ дърмони, чесалки и стѣгалки, додѣто най-подирѣ ѝ се даде послѣдното лустро, и тя се прогласи за обработена. Неодѣланитъ млади, изпратени за учение, излизатъ „учени“.

И за какво сж способни тия „учени“? Попитайте ги, и тѣ почти съ единъ гласъ ще ви отговорятъ — за чиновници. **Поговорете** съ кой да е директоръ на гимназия и вие всгду